

NAŠA LUC

November 1954

ŠE O CERKVI

Povedali smo že nekaj besedi o tem, kako moremo med mnogimi Cerkvami spoznati PRAVO Kristusovo Cerkev. Govorili smo o EDINOSTI in SVETOSTI katoliške Cerkve kot o spoznavnima znakoma njene pristnosti. Za hip se moramo še zadržati ob njenem KATOLIŠKEM in APOSTOLSKEM značaju.

I.

Kaj pomeni naziv „KATOLIŠKA“ Cerkev? To pomeni VESOLJNA Cerkev. S tem, da naši Cerkvi pravimo „KATOLIŠKA“, hočemo reči, da je ta sposobna priličiti se vsem ljudem, vsem časom in vsem krajem. Beseda „KATOLIŠKA-VESOLJNA“ torej lepo označuje Cerkev, ki jo je imel v mislih Kristus, ko je rekel: „Pojdite in učite VSE narode... In glejte, jaz sem z vami VSE dni do konca sveta“ (Mt 28, 19-20).

Gospodova zamisel o VESOLJNI Cerkvi je bila nekaj povsem novega in smelega. Stari svet ni poznal družbe, ki bi presegala meje poedinih dežel. Vse vere so do tedaj bile omejene na posamezne narode.

Pa vendar je Kristusova misel nekaj čisto naravnega! Ako je neka vera PRAVA, mora imeti možnost vezati na Boga VSE ljudi brez ozira na njih kulturo, narodnost in raso. Kajti resnici je lastno, da se priliči vsem duhovom, da je podjetna in osvojevalna.

Resnica je ENA in za VSE!

Zato mora tudi prava Cerkev **NUJNO** biti **KATOLIŠKA**, t. j. **VESOLJNA**!

Toda naš Gospod je šel še dalje. Hotel je, da bo njegova Cerkev **VESOLJNA** tudi glede na ČAS, ter ji je zagotovil, da bo trajala do konca sveta. To je nekaj še bolj izrednega! Zgodovina nas namreč uči, da vse družbe, vse najrazličnejše in še tako mogočne zemeljske ustanove padajo druga za drugo. Vojske, revolucije, človeške strasti in zob časa napravljajo konec vsemu. Ali bo Cerkev mogla postati izjema od tega splošnega zakona in preživeti vse nevihte sveta?

To ni naša skrb! To je božja zadeva. Bog je tako rekel in bo svojo besedo tudi držal! Njegovim vzvišenim namenom na zemlji more vsekakor služiti samo Cerkev, ki je **VESOLJNA** krajevno in časovno.

*

Ali pa je naša Cerkev v resnici taka?

O tem ne more biti nobenega resnega dvoma!

Naša Cerkev ni narodna, temveč **NADnarodna**. Je za vse narode! Njeno področje je zemeljska obla.

Svesta si svojega vesoljnega poslanstva je Cerkev vedno delala na tem, da se razširi po vsem svetu. Že o apostolih beremo: „Odšli so in pridigovali povsod“ (Mt 16, 20). Isto se je vršilo skozi vsa stoletja cerkvene zgodovine do danes. Pri tem ogromnem poslanstvu sodelujejo junaške duše vseh narodov. Med njimi zavzemajo častno mesto tudi slovenski misijonarji in misijonarke.

Sad tega junaškega misijonskega prizadevanja naše Cerkve moremo ne brez ganjenosti v srcu občudovati ob večjih svečanostih na trgu sv. Petra v Rimu, kjer stotisočglave množice od vseh strani sveta navdušeno vzklikajo poglavarju katoliške Cerkve, Kristusovemu namestniku na zemlji.

Naša Cerkev torej v polni meri zasluži naziv: „**KATOLIŠKA-VESOLJNA**“ Cerkev, Cerkev narodov, Cerkev, kakršno si je zamislil Kristus sam.

*

Kaj pa pravoslavne in protestantske Cerkve? Ali se ne smatrajo tudi te za prave Kristusove Cerkve?

Da, toda neupravičeno!

Zakaj? Manjka jim značaj **VESOLJNOSTI**!

Pravoslavne Cerkve so same narodne Cerkve in omejene samo na nekatere narode v vzhodni Evropi in zapadni Aziji. Protestantskim moramo sicer priznati večji značaj vesoljnosti, ker so razširjene po

velikem delu sveta in živahno misijonsko delujejo. Toda njih silno šibka točka je razcepljenost na številne sekte, ki se pogosto globoko razlikujejo zelo v bistvenih vprašanjih, kar očitno nasprotuje **EDINOSTI** Cerkve, ki je, kot smo že govorili, eden od štirih znakov prave Cerkve.

II.

APOSTOLSKOST je četrti in zadnji spoznavni znak prave Cerkve. Kaj hočemo s tem reči?

To, da mora prava Cerkev biti v zvezi s Kristusom, njenim ustanoviteljem. Kot vemo, je Kristus zbral dvanajst apostolov s Petrom na čelu, jim prepustil svoj nauk ter jim zaupal posvečevalno, učiteljsko in vladarsko službo v Cerkvi. Od sv. Petra do sedanjega papeža Pija XII. so si brez presledka sledili krmarji Kristusove ladje, rimski papeži. Mi poznamo njih število in imena. Pij XII. je dvesto sedeminšestdeseti rimski škof in papež. Med njimi je bilo nekaj manj zglednih mož, toda za prav nobenega ne moremo reči, da bi bil zlorabil svojo učiteljsko službo in drugače učil, kot je prejel od Kristusa. S posebno božjo pomočjo so papeži skozi viharje stoletij čuvali pristnost Kristusovega nauka. Danes smemo mirno reči, da Pij XII. uči isto, kot sta učila Kristus in njegov prvi vidni namestnik apostol Peter.

*

Ali morejo pravoslavne in protestantske Cerkve isto trditi o sebi?

Nikakor!

One ne morejo zatrjevati, da je Kristus njih ustanovitelj, ker so nastale mnogo pozneje ter so delo Fotija, Lutra, Henrika VIII. in drugih. Ne izhajajo iz prvega stoletja, temveč iz 9. in 16. stoletja. Njih začetek je čisto človeški in torej niso **APOSTOLSKÉ** Cerkve.

*

Prava Cerkev je, kot smo rekli, **ENA, SVETA, KATOLIŠKA** in **APOSTOLSKA**. Samo naša Cerkev ima vse te štiri spoznavne znake. Bodimo ponosni, da smo njeni sinovi in hčere! Naša Cerkev je silna trdnjava resnice sredi splošne zmedenosti.

Oklenimo se je z otroško zaupnostjo in ljubeznijo, da nas bo varno peljala skozi viharje današnjih dni!

V. ko.

Ob spominu na vse, ki so nas zapustili — križ nam
sveti govori, da vid'mo se nad zvezdami!

Za vseh mrtvih dan

Po lepi krščanski navadi se vsako leto enkrat spominjamo vseh vernih duš. Ta dan se znova odpro morda že zaceljene rane in ob spominu na bridko izgubo dragih svojcev in prijateljev se spet zasolzi oko...

Vseh mrtvih dan!

Bili so in so odšli, odšli v večnost.

Žalosten je spomin nanje, pa je vendar poln krščanskega upanja.

Molimo, dragi bratje in sestre, molimo zanje, kajti samo z molitvijo in dobrimi deli jim moremo pomagati.

Molimo zanje in se jih spominjajmo. Spominjajmo se vseh tistih, ki smo jih srečali na poti po tujini. Vseh tistih, ki so delali z nami in se trudili za vsakdanji kruh. Vseh tistih, ki so padli kot žrtve dela, ki jih je zasula črna jama. Vseh tistih, ki so izhiral, ko so obnemogli, vseh tistih, ki so odšli nenadoma. O, koliko jih je! Ni jih mogoče popisati, ni jih mogoče vseh prešteti!

Med njimi so se nekateri posebno žrtvovali. Niso delali le za sebe ali za svojo družino. Delali so tudi za naša društva, za našo skupnost, za korist in razvedrilo vseh izseljencev. Za svojo ljubezen do drugih so našli pri Večni Ljubezni bogato plačilo.

Naj počivajo v miru! V miru vsi tisti, ki so dali svojim ljudem na poti po tujini kosček kruha, morda kozarec dobrega vina, morda skodelico kave. Vsi tisti, ki so jih prenočili, ki so jim pomagali, vsi tisti, ki so se jih usmilili.

Naj bo mesto vseh naših dragih rajnih v božjem miru! Njih prebivališče naj bo na svetem Sionu! Njih veselje naj bo ob božjem Srcu, pred obličjem Najvišjega!

„Mošnja je moja . . .“

Bral sem legendo o možu, ki mu je denarnica bila bog. Ko je slutil, da se mu bliža smrt, je požrl zlato, da bi ga mogel vzeti s seboj na drugi svet. Ko so ponoči bedeli pri mrliču, pride hudič in strese truplo, da pade zlato iz njega. Nato zgrabi mrliča in se z njim odpravi iz hiše, rekoč: „Denar ostane tukaj, mošnja pa je moja!”

Zgledi kažejo, da je legenda dostikrat resnična.

Neki zdravnik pripoveduje, kako je bogatega tovarnarja opozoril na bližnjo smrt. Ta pa je zgrabil svoje hranilne knjižice in čke ter začel vpiti: „Smrt, vzemi kolikor hočeš, samo mene pusti tukaj!” Smrt pa ni vzela ničesar, ampak mu je denar izbila iz rok, njegovo dušo pa odpeljala pred večnega Sodnika.

Neki duhovnik pripoveduje, da je pred smrtjo obiskal trgovca, ki je veljal za zelo skopega. Duhovnik je z grozo opazil, kako je po postelji razložil bančne knjižice, denar in vrednostne papirje, kakor da bi vse to pripravil, da vzame s seboj v večnost.

Isti duhovnik pripoveduje o bogati ženi, pri kateri smrti je bil navzočen, kako

se je tik pred smrtjo še enkrat s poslednjimi močmi dvignila v postelji in dejala: „Odprite mi zgornji predal v omari, da še enkrat vidim svoje hranilne knjižice.“ Bilo jih je nič manj nego štiri in petdeset. Za trenutek je z očmi obstala na njih, nato je mrtva omahnila nazaj na posteljo.

Usmiljenja vredni so taki ljudje. Hudič, ki mu je mamon ime, jim že v življenju ni dal miru in pokoja, končno pa pride smrt in jim izvije iz rok zadnji cent.

Prav nič na boljšem pa niso taki, ki vse življenje veselo plešejo okrog zlatega telea in nimajo časa ne za Boga ne za cerkev ne za molitev ne za službo božjo in svete zakramente. Kako žalostno bodo te žrtve mamona nekoč stale praznih rok pred vrati večnosti!

Iz kanadske „Božje besede“.

TRI ZGODBE

IZ ŠOLE

„Pri nas v šoli je težko kakšen dan, da se ne bi topli fantiči med seboj. Navadno je začetnik mali Johnny O'Brien, ki je tako vročerkven, da ga nekateri starejši fantje nalašč dražijo, samo da se veselijo ob njegovem srdu.“

Končno pa je posla potrpežljivost tudi sestri, ki jih uči. Paglavca je poklicala k mizi: „Johnny, zadosti je tega večnega bojevanja,“ je resno dejala. „Hočem, da nihče več ne draži Johnnyja. Ti, Johnny, če se hočeš že pretepati, pa urеди tako, da boš opravil to ob sobotah in nedeljah!“ — Sobote in nedelje so proste pouka. — Johnny pa se je postavil: „Ne, sestra, ob nedeljah se ne bom tepel. So me že drugače vzgojili!“

D. O. Flynn

NA AVTOBUSU

V avtobusu se je usedel človek poleg dekleta, ki je brala neko versko knjigo. Ne potrpežljiv, kot je večina ljudi, ki se ponasajo s svojo nevero, jo je vprašal:

„Pa vi verujete vse one storije o Adamu in Evi?“

„Seveda,“ je bil kratek odgovor.

„In one o preroku Joni in ribi?“ Dekle je spet pritrdila.

„Kako boste dokazali, da so resnične? Ali boste Jono vprašali, ko boste prišli v nebesa?“

„Da,“ je spet kratko odgovorila.

„Kaj pa, če ga ni tam in je v peklu? Kaj boste potem storili?“

Dekle je spet mirno odprla knjigo, da nadaljuje z branjem, in je odgovorila: „Potem ga boste pa vi vprašali!“

„Irish Digest“

V KINU

„Saj Bing Crosby (znani ameriško-irski filmski igralec) ne ve, da me je pripeljal v katoliško Cerkev. Res sem še kot otrok hodila k neki sekti, a nisem bila nikdar krščena. Kmalu sem opustila vsako pot v cerkev. Za katoliško vero sem se začela zanimati, ko sem videla filme kot „Po moji poti“ in „Ključ kraljestva“. Prvega sem šla trikrat gledat in napravil je name velik vtis. Začela sem spraševati o katoliški veri v uradu, kjer sem bila zaposlena. Neki uradnik je bil katoličan. S svojo ženo me je povabil v cerkev k maši.“

Danes težko popišem svoje čustva ob tem, saj so takrat solze zalile moje oči. Prosila sem za pouk in kmalu bila krščena. Ne dolgo potem sem se poročila in dve leti kasneje je bil krščen tudi moj mož.“

M. Oehring

Na svatbi

„Tretji dan je bila svatba v Kani galilejski in Jezusova mati je bila tam. Povabljen je pa bil na svatbo tudi Jezus in njegovi učenci.“ Tako čitamo v evangelijih.

Jezus gre na svatbo! In Marija je bila tam. Zakaj ne? Jezus, pravi Bog, je vzel naše človeško naravo, postal je človek, nam enak v vsem razen v grehu. Postal je kot eden od nas, da bi bili mi njegovi bratje in sestre. Ljubil nas je in nas še ljubi. Zlasti ljubi preproste, ponižane, zapostavljene.

Taki so bili ženin in nevesta in svatje na tej svatbi. Dobri od srca so povabili veliko gostov, da bi se z njimi poveselili, saj

revež sicer užije malo veselja. Naj bo poročni dan ta redki dan veselja. Prigodilo se je pa, kar se revežu večkrat zgodi: prišli so v zadrego. Zmanjkalo je vina. Bo veselje skaljeno?

Ne! Ne bo! K sreči imajo med seboj Jezusa. Ta je prinesel pravo srčno veselje na svet.

— * —

„Ko je vino pošlo, reče Jezusu njegova Mati: Vina nimajo...”

Za božjim Srcem je najboljšo srce brezmadežno Srce Marijino. Takoj opazi zadrego. V srce se ji zasmilita ženin in nevesta. Kot dobra mati hoče pomagati in gre k Jezusu.

Potihem mu pove: „Veš, vina nimajo.” Ona ve, da bo pomagal, čeprav ji Jezus pravi, da še ni prišla njegova ura. Gre k natakarjem in pravi: „Naredite vse, kar vam bo ukazal!”

Predobra mati je Marija. Že ko je hodi-la po zemlji, je pomagala. Koliko bolj more šele pomagati zdaj, ko je kraljica nebeška! Ljubimo jo, priporočajmo se ji!

— * —

„Stalo pa je tam po šegi judovskega očičevanja šest kamnitih vrčev, ki so držali po dve ali tri mere. Jezus jim reče: „Napolnite vrče z vodo.” In napolnili so jih do vrha.

Nato jim reče: „Zajemite zdaj in nesite starešini.”

In nesli so. Ko je pa starešina poskusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od kod je, pokliče ženina in mu reče: „Vsak človek da najprej dobro vino in, ko se napijejo, tedaj slabše. Ti si pa dobro vino prihranil do zdaj.”

Tako je v Kani galilejski storil prvi ču-

dež, razodel svojo božjo moč. In njegovi učenci so verovali vanj.

Na svatbi je ostalo veselje neskajeno, dokler se niso razšli veseli, saj je bil med njimi Jezus in med njimi je bila Marija. Kjer ni Jezusa in Marije več, tam ni več pravega veselja.

Izseljenci! Ne pijte brozge, pokvarjenega vina laži, krivih naukov, ki vodijo v razočaranje in v nesrečo! Prosite Marijo, naj vam Jezus natoči dobrega vina čiste resnice in goreče ljubezni do Boga in do bližnjega!

Zp.

Stari ded

Stoletja stara lipa
v vrhovih šepeta.
Pod senco stari dedek
se z brkami igra.

Raz čelo beli las
mu sonce v zlat spreminja.
Lepote davnih dni
se dobro še spominja:

ko lepi sončni dnevi
so bili vsem okras,
ko kruha vsem je nosil
pšenični zlati klas.

Oh, le zakaj pa danes
več jasno ni obzorje?
Zakaj je lice mračno,
ko kmetič brazdo orje?

Naš dedek dobro zna,
čeprav že z glav'co kima:
saj v Prat'ki ključ pozná,
ko bode vsem — jasnina.

L o j z e, Francija

Ne v boju, temveč v sodelovanju!

„Razredni boj” je eno od glavnih načel komunističnega nauka. Karel Marks govori o izkoriščevalcih in izkoriščanih, ki stojé drug proti drugemu in tvorijo dva sovražna si „razreda”: razred „kapitalistov” in razred „proletarcev”, katera se borita med seboj za moč in oblast. Po njegovem za proleterce ne morejo nastopiti boljši časi, do-

kler ne bodo uničili kapitalistov in na njihovem mestu sami zavladali. Zato jih slovesno poziva na boj za zadnji veliki obračun s kapitalističnim svetom.

Kaj mi katoličani pravimo k temu?

Najprej moramo pripomniti, da Marks pretirano poenostavlja socialni ustroj človeške družbe, ko govori samo o dveh stano-

vih: o kapitalistih in proletarcih. V katero od omenjenih skupin 'bi on potemtakem prišel nižje uradnike, specializirane tehnike, male trgovce in obrtnike? Ali on morda prišteva med proletarce tudi tiste delavce, ki zaslužijo več kot nižji uradniki in vsi ostali, ki smo jih pravkar omenili?

Smemo torej reči, da je socialni okvir družbe precej drugačen, kakor nam ga prikazuje komunistični mislec. Socialni stanovi so danes mnogo številnejši, bolj pomešani, manj vase zaprti in tudi manj nasprotni drug drugemu, kot misli Marks.

Vendar pa moramo pritrditi Marksu v tem, da so v zgodovini množice „malih“ bile vedno izkoriščane po peščici „velikih“. Res je tudi, da „veliki“ brez nasilja neredi odstopajo svoje nezaslužene pravice.

Mi vsi to priznavamo in obžalujemo v prepričanju, da je socialnim krivicam enkrat za vselej treba napraviti konec.

V tej točki smo si torej vsi edini.

Toda ne skladamo se glede načina in sredstev, ki naj vodijo k ozdravljenju razmer.

Mi smo namreč odločno nasprotni komunističnemu načelu o „razredni“ borbi!

Kajti to načelo osvobaja sicer množice od „kapitalističnega“ jarma, a jih istočasno **zasužnjuje še mnogo strašnejšemu jarmu komunističnih mogotcev.**

Na ta način se socialni problem samo nesrečno zavlakuje in usmiljenja vredne množice pridejo „iz dežja pod kap“, kar nam prepričljivo dokazuje primer zaslužnjeh narodov za „železnim zastorom“.

Mi smo nadalje nasprotni „razredni“ borbi, ker je ta nekaj čisto protinaravnega.

Mi smo za slogo med stanovi!

Toda na žalost je danes borba med stanovi še vedno dejstvo, s katerim moramo računati. Dolžnost nas vseh je, da to borbo skušamo omiliti s tem, da pomagamo po svojih močeh **odpravljati krivične pogoje**, ki jo povzročajo.

Vemo tudi, da se bo krivica v nekaterih slučajih umaknila samo pred silo. Zato pravimo, da so nekatere delavske **STAVKE** pravične, potrebne in celo svete.

Toda stavka more in sme priti na vrsto samo tedaj, ko so vsa druga milejša sredstva odpovedala.

Mi smo za slogo, ker se globoko zavedamo, da lepši dnevi za delovne množice ne morejo napočiti iz medsebojne **BORBE** stanov, temveč iz njih **SLOŽNEGA SODELOVANJA**. Trajna rešitev socialnega problema je le v tej smeri, zakaj tisti, ki dajejo kapital, in tisti, ki dajejo delovno silo, so **NAVEZANI DRUG NA DRUGEGA**.

To je tako jasno, da se čudimo, kako da komunisti tega nočejo razumeti!

Človeška družba je v nekem smislu podobna telesu. Pri zdravem telesu ni govora o medsebojni borbi posameznih udov, temveč vsi, vsak po svoje, složno služijo svojemu namenu. Če je drugače, je to znak, da v enem od udov tiči bolezen in je vse telo prizadeto zaradi tega.

Isto je v družbi! Posamezni stanovi so udje družbe. Vsi so potrebni! Če ti udje složno delajo za skupni cilj, je to znak zdravja in napredka družbe. Če se pa udje družbe, t. j. stanovi, **borijo med seboj**, to pomeni težko bolezen za družbo.

Katoličani imamo torej tehtne razloge za obsodbo komunističnega načela o razredni borbi. Mi hočemo **odpraviti** vse, kar neti borbo med stanovi v **človeku samem in izven njega:**

V **ČLOVEKU** na ta način, da skušamo poživiti **ljubezen** med ljudmi vseh stanov. Med vsemi mora spet zavladati bratska ljubezen, kot nas je učil Kristus;

IZVEN ČLOVEKA pa s tem, da se bomo trudili za **spravo** med nasprotujočimi si koristmi posameznih stanov. V ta namen naj služi **izpeljava dobro premišljene in široko zasnovane SOCIALNE OBNOVE**, katere cilj mora biti **ODPRAVA SOCIALNIH KRIVIC**.

Brez globoke socialne obnove je nesmiselno vsako govoričenje o odpravi socialnih trenj med stanovi.

Toda enako trdno bodimo prepričani, da **ne bo socialne obnove brez RESNE OBNOVE KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA!** Kajti zlo, ki tare današnjo družbo, **NI SAMO socialno**, temveč **tudi NRAVNO**.

Človek mora postati **BOLJŠI!** To je eden prvih pogojev za srečno sožitje stanov pri graditvi novih dni.

V-ko.

Bodi ti njena lučka!

(Zgodba za Vernih duš dan)

S tara gospodična v Kovaški ulici je nekoliko odgrnila zaveso pri oknu in gledala v večerni mrak. Bilo je še toliko svetlobe, da je mogla videti temna vežna vrata, ljudi, ki so kakor sence skozi nje prihajali in odhajali, ter nizko obzidje, ki je obdajalo pokopališče na koncu ulice.

Ceprav je bil večer topel in brez vetra, ni šla na pokopolišče; njeni bratje in sestre počivajo daleč v tujini, grobova staršev sta bila že zdavnaj izravnana, drugih znancev pa ni bilo tam. Kar je hotela videti, je lahko videla tudi od tukaj: lučke na grobovih, ki so se ena za drugo prižigale in celo pokopališče zalile z nežnim sijajem.

Ob tej migljajoči svetlobi je vstal pred njo neki dan iz njene zgodnje mladosti in neka ura tistega dne, ki je bila polna groze in strahu, pa se je naposled vendarle zanjo tako mirno in tolažljivo iztekla.

Še sedaj po 65 letih je videla sama sebe, kako je kot sedemletna deklica stala pred svojo učiteljico, podobna preplašeni ptički, in poslušala njene trde besede, ki so kakor silna nevihta grozeče padale na njeno dušo: „Ali te ni sram, ti tatica? In to celo na pokopališču! V poboljševalnico bi te morali dati. Razumeš?”

Takrat ni vedela, kaj to pomeni, čutila je samo, da je nekaj strašnega, tako strašnega, kakor je sam pekel.

„Če bi tvoja mati to vedela, bi še v grobu ne imela miru,” jo je učiteljica zmerjala dalje. Tedaj je znova pričela jokati, učiteljica pa ji je roke strgala z obraza: „Kaj tuliš? Povej, čemu si to naredila?” Sledil je dolg in tesnoben molk. Zdelo se ji je, da se šolske stene majejo.

Tedaj zasliši dobrohoten glas: „Gospodična, pustite otroka.” Bil je stari učitelj, ki jo je sedaj prijel za roko in jo odvedel v drugo sobo.

„Rožica,” ji je pričel tam govoriti, „včeraj zvečer si vzela lučko na nekem grobu in jo odnesla. Kaj takega vendar ne bi smela storiti.” Jok se ji je umiril.

„Zakaj si to storila? In kaj si s tem nameravala?”

Sunkoma je spravila iz sebe besedo: „Mamical!” Več ni mogla povedati.

„O tako, saj sem si mislil, za grob tvoje mamice.”

„Ni imela lučke...”

„In tedaj si mislila...”

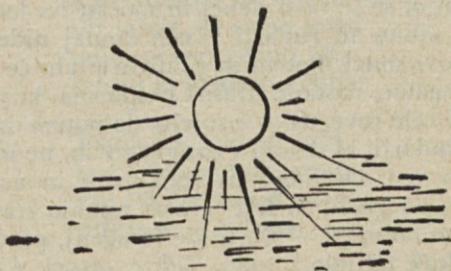
Deklica je postala nekoliko živahnejša: „Tudi ona naj bi imela lepo razsvetljeno.”

Učitelj jo je z roko pobožal po rjavih kodrih. „Tako je bilo torej. Da, tudi tvoja mamica mora imeti lučko in ona je gotovo že pri Bogu, kjer je sama luč. Vendar ne bi smela vzeti lučke s tujega groba, to bi morala vedeti.” — Zopet je začela jokati, toda mirno in spokojno.

„Ne jokaj! Sedaj je vse dobro. Gotovo kaj takega nikdar več ne boš storila. In če tvoja mamica potrebuje lučko tudi na tem svetu, tedaj bodi ti njena lučka. Bodi vedno pridna in dobra in sveti kakor čist in svetel plamen.”

Takrat še ni razumela njegovih besed, razumela je le njegovo dobroto, ki ji je bila v tolažbo. Toda besede so šle z njo v življenje in, če je prišlo kdaj kaj težkega bodisi v otroških letih ali tudi pozneje, se je spomnila starega učitelja: „Bodi lučka svoji mamici!”

Da je mogla tako mirno in zadovoljno gledati nazaj na desetletja svojega življenja, zato je še danes hvaležna staremu učitelju in njegovim dobrotnim besedam. — („Katholisches Sonntagsblatt”, 11. nov. 1951.)

Na predvečer sv. Barbare

Prizor za prireditev na rudarski praznik.

(Na odru je babica in skupina otrok. Na sredi odra ob steni je miza, lepo pogrnjena. Na mizi podoba sv. Barbare. Babica prižge lučko pred podobo).

BABICA: Vidite, otroci, jutri je god sv. Barbare; je velik rudarski praznik, ker jo vsi rudarji častijo.

OTROCI: Babica, zakaj pa častijo rudarji sv. Barbaro?

BABICA: Zato, ker je njihova zavetnica ali patrona.

OTROCI: Ali je že dolgo tega, kar so si jo izbrali za svojo patrono?

BABICA: Že več stoletij. Sv. Barbara je bila kristjana. Ker se pa ni hotela odpovedati sveti veri, jo je dal njen lastni oče živo zazidati v stolp. Nazadnje jo je predal rabljem, da so jo umorili. Pripovedujejo, da je takrat nastala strašna nevihta. Več ljudi je bilo mrtvih, med njimi tudi njen oče, ki je bil ubit od strele. Od tedaj naprej se ljudje obračajo na sv. Barbaro, da bi jih ona obvarovala nagle in neprevidene smrti.

OTROCI: Babica, kako pa častijo rudarji sv. Barbaro?

BABICA: Skoraj po vseh rudarskih krajih so postavljene lepe cerkve v čast sv. Barbare. Po rudnikih so pa imeli vsepovsod postavljen kip. V nekaterih krajih je bil na zbirališču, drugod pa tudi v rovu. In vsak dan, ko so šli na delo, so delovodje skupno z rudarji molili na čast svete Barbare, da bi jih obvarovala nesreče in nezgod.

OTROCI: Babica! Ali je nevarno delo v jami?

BABICA: Pa še kako! Rudarji so v vedni nevarnosti. Smrt se jim naravnost reži v obraz. Če pride pritisk globoko tam doli pod zemljo, se še tako debel in močan les lomi kot šibica in rudarji včasih komaj uidejo gotovi smrti. Potem so plini in prah: če se to vname, nastane strašna eksplozija, ki poruši cele rove, da se zasujejo, da potem drugi rudarji, ki delajo v drugih rovih, ne morejo ven. Ostanajo živi pokopani in umirajo od glada in žeje ali pa nimajo zraka in se zadušijo. — Če pride še ogenj, pa ves rudnik zalijejo z vodo. Vidite, otroci, v ta-

kih trenutkih, ko rudarjem ne more pomagati nobena človeška sila, nobena znanost, se rudarji obračajo na sv. Barbaro, da jim prinese tolažbo iz nebes. Glejte, otroci, v kakšne nevarnosti se podaja vsak dan vaš očka, ko gre na delo v jamo, da zasluži za kruhek in za vse, kar potrebujete. Zato jih morate radi imeti in ubogati. In ker je jutri sv. Barbara, ko je praznik vseh rudarjev, morate tudi kaj povedati o svojem očku in mu želeči vse najboljše. Tudi sv. Barbaro morate prositi, da bi ga obvarovala vsega hudega tam doli pri težkem delu. No, kaj boš ti povedala? (Se obrne k Marici).

MARICA: Takole bom povedala:

Ko očka moj na delo se poda
globoko doli pod zemljo:
preljuba sveta Barbara,
za očka prosim te lepo.

Varuj ga tam doli pod zemljo:
nesreč, nezgod in vsega zla.
Po delu, prosim te lepo,
nazaj domov pripelji ga!

BABICA: No, kaj pa ti, Mihec?

MIHEC: Jaz bom rekel tako:

Moj očka je rudar!
Ponosen je na to
in svojo patrono
časti prav lepó.
Svetilko si vzame,
se v jamo spusti
in premog tam koplje,
da ves se poti.

BABICA: Pa ti, Bernard, ali znaš to pesem naprej?

BERNARD: Da!

Če nevarnost grozi mu,
se hrabro srce
na sveto Barbaro spomni,
v tolažbo mu je.

Zaupanje v srcu
pogum mu to da,
da nazaj se veselo
domov prismehlja.

BABICA: No, kaj boš pa ti, Monika, povedala lepega?

MONIKA:

Moj očka je tudi bil rudar.
Veselo hodil je na delo.
On truda ni poznal nikdar,
četudi zanj pretežno bilo delo.
Njemu niso rožice cvetele,
pomladno cvetje zanj pač ni duhtelo.
Tam v jami prah se usedel mu je v
pljuča,
kar zdravje in življenje mu je vzelo.
Tudi on je sveto Barbaro častil lepó,
zvesto za njeno hodil je zastavo.
Zato naj ona mu izprosi zdaj nebo,
da sprejme Bog ga v večno slavo.

BABICA: Sedaj si pa ti na vrsti, Franček!

FRANCEK: Jaz bom povedal pesem „Rudarji“:

Ko noč še pokriva božjo naravo,
že kliče sirena rudarja na delo.
Že spuščajo se v temno globino,
po rovih hitijo, da potno je čelo.
Kopajo, udarjajo brez konca in kraja,
pritiskajo krepko, da se kolena šibijo;
znoj jih obliva, nizko klone jim glava,
požirajo prah, trpijo, molčijo.

BABICA: Lojzek, daj, ponóvi pesem „Rudarjeva pot na delo“!

LOJZEK: Kako lepó mi sveti sonce zláto,
pa mi vendar dela pot težko.
Ko doli se spustim pod zémľjo,
le svetilka mi svetila 'bo.
Zunaj drobne ptice prelépo
melodije, pesmi žvrgolijo,
a meni hrup, ropot pod zémľjo
in stroji na ušesa mi bobnijo.
Le sveti, sonce, le pojte, ptičke,
v veselje božji tej naravi!
Za rudarja letnih časov ni:
le stroj, lopata, pik ga gnjavi.

BABICA: In ti, Anica? Znaš tudi ti kakšno?

ANICA: Ko zjutraj ura pet odbije,
v vsaki hiši luč gori.
Sirene glasno zabučijo.
Na delo očka moj hiti.

Tam dol' pod zemľjo gara, dela,
Pri težkem delu se poti,
da bi zaslužil za obleko, jelo:
v jami zame očka moj trpi.

Zato pa prosim tudi jaz lepó,
za ljubljeneega očka zdaj:

Vseh nezgod obvaruj ga nebó!

Sveta Barbara, pomoč mu svojo daj!

BABICA: Kako lepo znate deklamirati!
Tako, tako! Sedaj pa, moji ljubi, stopimo
skupaj in vsi skupno ponovimo „Molitev
rudarjev“.

VSI: Če bi se nam nesreča zgodila, —
saj mi ne vemo ne ura ne dneva, —
zaupno prosimo vsi našo patrono!
Naj srečna nam ura bi bila poslednja!
O sveta nam Barbara, goreče te prosimo:
Prinesi tolažbo nam dušno 'z nebá!
In ko trpljenje bo naše minilo,
v naših očeh več ne bóde solzá!
(Zavesa pade).

Franc S i m o n i č, Sev. Francija.

Po vrnitvi iz domovine

Moj studenček sredi lesa,
kaj pustim te brez slovesa;
brez besede gorke, lepe,
naj se vrnem v tuji stepe?

Ne, studenček, drug mladosti
v sanjavo šumeči hosti:
del srca sem ti pustila,
sliko tvojo v njega skrila.

Ko domov se misel vrača,
ko spomine duh obrača,
vedno najde tisto cesto,
ki do tebe vodi zvesto.

Kjer šumljaš ob skalni steni,
zdi se mi, da samo meni
poješ pesem vedno isto,
mirno in kristalno čisto.

Tvoja me samota vabi,
tam viharje duh pozabi.
Vse zakrije smrek zavesa,
vidijo se le nebesa.

P. A., Francija

Zaprašena pljuča

Nekateri ljudje mislijo, če kdo kašlja, da ima jetiko. Vendar temu ni tako. Vsem pljučnim boleznim ni vzrok samo bacil tuberkuloze. Del pljučnih obolenj ima vzrok v prahu, ki ga vdihavamo pri prašnem delu. Take pljučne bolezni se dobijo največ pri obdelavi kamna in traja precej časa, preden naredite te bolezni iz človeka, polnega zdravja, hudega invalida že v najlepših moških letih. Zdravniki imenujejo te bolezni **pnevmokonioze** (prah v pljučih). Najbolj pogostna pnevmokonioza je **silikoz**.

Delci prahu, ki so v zaprašenem prostoru, se najlepše vidijo, če posije vanj sončni žarek. Delci so čisto majhni in se mnogi vidijo šele pod drobnogledom. Merimo jih s tisočinkami milimetra.

Delci prahu, ki so veliki **deset mikronov** ali več, ostanejo v nosu in v sapniku, to je zgornjih dihalnih organih. Če so pa manjši

od deset mikronov **do desetinke mikronov**, se zadržujejo v pljučnih mehurčkih.

Ti delci prahu so nevarni delavčevemu zdravju. Nekaj tega prahu telo samo požene ven, vendar le določeno mero. Ostali prah povzroča motnje v krvnem in mezgovnem obtoku pljuč, dihalne organe vedno bolj veže in človek dobiva težko sapo, kar čuti predvsem ob napornem delu, ko mora močno dihati. Navadno pride delavec prepozno k zdravniku in še tam zve, da za to bolezen ni zdravil. Najhuje nevaren je kremenčev prah. Da se bolezni izogneš, ne smeš delati v prahu. Če delaš v prahu, je treba uporabljati razna zaščitna sredstva. Ventilacijske naprave morajo odstranjevati prah z delovnega mesta.

Pnevmokonioza predstavlja povsod v svetu velik zdravniški, socialen in gospodarski problem. Leta 1951 je umrlo v Angliji okrog 2000 delavcev zaradi prahu na pljučih. Koliko naših rudarjev po Franciji in Belgiji od tega umrje, prezgodaj, prebirate vsak mesec sproti v „Naši luči“.

Z M E R N O S T

To vedno oblačno deževno vreme, ki je s svojo pusto sivino pokrilo kraj, kjer živim, me je končno nagnalo, da sem te dni kupil revijo „The Naturalist“. Sem ljubitelj narave in sem upal dobiti v reviji kaj lepih pokrajinskih slik. A sem se zelo razočaral. Namesto naravnih lepot sem zagledal v reviji več pornografskih slik z enoličnim ozadjem kakšne stene ali samotnega grmička ob morski obali. Jazen nad prevaro sem vtaknil revijo v žep in jo doma zagnal na ogenj.

Ta mali dogodek mi je priklical v spomin, da sem videl včasih v domovini več takšnih umazanih revij po kioskih in v izložbenih oknih knjižarn, kar je tudi delno pripomoglo k padcu domovine v rdečo kaľužo.

Takrat sem bil mlad, ali vendar nisem odobraval širjenja takšne vrste literature. Dekleta je treba spoštovati, ne pa se z njimi igrati. Še manj pa seveda pomagati brezvestnim trgovcem polniti si žepe z dobički, ki jim jih prinaša taka umazana literatura. Seveda sem veljal, ker sem tako mislil, za

starokopitneža. In če sem v vojaški šoli plesnil to „knjižno gnojnico“, ki je prihajala naskrivaj iz neznanih nam virov, sem prišel navzkriž celó s predpostavljenimi mi starešinami. Bil sem „glas vpijočega v puščavi“.

Sedaj v emigraciji pa še bolj vidim, da je take vrste literatura vodila našo mladino, da blago rečem, do moralnega pomehkovanja.

Tudi z „nežnim spolom“ sem prišel zaradi tega navzkriž. Na neki čajanki se je mlada profesorica zelo navduševala za Lady Astor, ki da je vzor žene — bojevnice za ženske pravice.

Vprašal sem jo, kaj bi neki naredila, če bi postala minister. Vprašanje je vzela za zbadanje in ne za radovednost in me je zafirnila:

„Moje prvo povelje bi bilo, odvzeti vam vojakom sablje, da ne bi več rožljali po trotoarjih z njimi in bi ljudje mirno spali ponoči.“

Dolg krohot mi je dal čas za primeren odgovor. Ko je utihnil, sem dejal z nedolžnim

obrazom: „O, jaz sem pa mislil, da boste zbrali vse ženske v protestni zbor in z njimi manifestirali, da se prepove izobešanje in izdelovanje teh umazanih ženskih slik po kioskih in knjigarnah.”

Moški so se zasmejali, a so takoj utihnili, ko so zagledali jeznokisle obraze svojih soprog. Tedaj sem spoznal, da je nečimurnost pri ženskem spolu najbolj nevarna značilnost. Zmeraj je v zvezi z maščevalnostjo, kar se je pri meni tudi kmalu pokazalo, ker je bilo konec pozivov na čajanke.

Prišel sem v nov garnizon — po dolgih letih v takšen kraj, da je bila zraven cerkev in duhovnik. S fra Tugomirjem sem se spoznal in ob neki priliki sem ga tudi pokritiziral, da se na pridigo ni pripravil. Videlo se mu je, da govori besede, ki mu prihajajo sproti na jezik.

Neko nedeljo sem kar zaživel, ko je začel v pridigi govoriti tudi o škodljivosti nemoralne in kvarne literature. Jaz sem bil istih misli z njim in sem gledal naokoli, kakšne vtise bodo napravile njegove besede. Naenkrat zagledam pred seboj klečečo mladenko. Bolj letno je bila oblečena in misli so me vlekle kar naprej k njej.

Fra Tugomir je vedel, da hodim navadno pod kor k maši. Opazil je, da me zanašajo pogledi vedno na isto stran. Diplomatski je začel: „Pa ne samo slike, ki so krive pohujšanja. Tudi drugo, na primer moda zna kvarno vplivati. Dekleta in matere, ki hočejo živeti krščansko, bodo skromna in ne bodo divjala za vsemogočimi novostmi, ki žalijo čut krščanske sramežljivosti. Še manj je primerno, da bi hodile v taki obleki v cerkev. Saj je razumljivo, če na primer fant pod korom rajši gleda tako žensko obleko pred seboj kot pa duhovnika, ki uči božjo besedo...”

Še je govoril naprej, pa ga nisem več razumel. Hvala Bogu, da moj, od sonca zago-rel obraz ni pokazal nobene spremembe na zunaj, niti tedaj ne, ko mi je soproga komandanta pred cerkvijo potem pokazala, kako se „strže korenček in repica lupi”.

Moj ponos je bil užaljen, ker sem se dal ujeti na „poželjive limanice” in jezil sem se na fra Tugomira, ki mi jo je „zagodel”. Besedo sem si dal, da mu bom ob prvi priliki vrnil.

Nisem čakal dolgo na to. Drugo soboto je bil naš družabni večer, na katerega je bil vabljen tudi fra Tugomir in dobil sedež pri komandantu. Povabili so tja še mene in komandantovi ženi so kar iskre švigale iz oči, ko me je vprašala, če se dobro počutim po nedeljski pridigi. „Čisto prav in zadovoljno,” sem odgovoril in v zadregi naročil štefan vina in prazen kozarec za gospoda župnika.

„Ne, ne zame! Jaz sem abstinent,” je rekel. „Ne pijem alkohola!”

„Kaj, da ne pijete?” se začudim. „Saj sem vas videl piti alkohol, kaj boste rekli, da ne!”

Vse je pogledalo. Dobro so vedeli, da fra Tugomir nikdar ne pije alkoholnih pijač. Izkoristil sem pozornost drugih in rekel: „Če vam dokažem, da ste pili alkohol, boste za kazen izpili kozarec vina.”

„Drži!” pravi fra Tugomir.

„Kaj pa pijete pri maši po obhajilu? S čim splaknete kelih?”

Župnik me je pogledal, se nasmejal in priznal: „Da, najprej z vinom, potem pa z vodom!” in nekam boječe pogledal prazen kozarec pred njim na mizi. Prijel sem ga, napolnil skoraj do vrha s sodavico in spustil vanj par kapljic vina. „Tako, malo manj kot vam ga nalije pri maši ministrant, pa bo zadosti za vaše zdravje in za mojo doljno stavo.”

Župnikov obraz je zasijal v prijetni iznadenosti in notranjem zadovoljstvu. Dvignil je kozarec in dejal: „Bolje, da sva si prijatelja. Povedali so mi, da znate dobro sukati meč, a vidim da znate dobro sukati tudi jezik. Vendar bo bolje za vas, da se držite pri kozarcu pravila: Kazalec navpično navzdol sodavice, kazalec vodoravno pa vina. Taka zmernost bo pripeljala do visoke starosti.”

„In osamelostil!” sem se zasmel, ne da bi slutil, da bo čez nekaj desetletij ta beseda postala resnica, daleč od ljubih domačih krajev, ljudi, šeg in navad. A p.

„Tisti dan, ko bodo kristjani začeli krščansko živeti, se bo začela revolucija sveta.”
(Georges Clemenceau, francoski državnik, velik nasprotnik krščanstva.)

Stanko Božič in Milko Bambič

Kaj pa ta dva počneta, da čitamo o njih? Lepe reči in posnemanja je vredna njihova iznajdljivost. Dva izseljenca sta kot mi drugi, ki živimo sredi tujine.

Prvi je **Stanko Božič**. Prišel je v Avstralijo. Živi v Perthu. Izumil je zločljiv stol, na katerem lahko sediš, se naslanjaš ali pa ležiš, kakor pač sam želiš, ne da bi ti bilo potrebno zato posebej vstajati in kaj urejevati. Glavno je, da se usedeš, potem si pa po svoji volji določiš lego.

Ta svoj izum je dal patentirati za vso Avstralijo. Doslej je kar doma po svojem delu in brez pravega orodja izdelal kakšnih 50 takih naslonjačev in jih po večini prodal v Melbourne. Sedaj je našel možnost, da bo začel s tovarniško izdelavo.

Veseli smo njegovega uspeha! Vsak rojak, ki si s poštenim delom pomaga na boljše, je v čast našemu rodu.

— * —

Drugi je daleč na severu, v Kanadi. Je slikar in se imenuje **Milko Bambič**. Kaj si je pa ta izmislil? Veste, zanima se tudi za ure, ne samo za čopič. Zna popravljati in delati ure.

Sedaj je sestavil majhno budilko, ki te zbudi tako, da te pocuka za lase. Imenitno! Kdo bi si mislil, da je tudi kaj takega mogoče. Letos spomladi je naredil čisto majčkeno uro s premerom le enega centimetra in gre prav tako dobro kot velike. Razlika je le v tem, da je cenejša kot večje ure.

Tudi njemu želimo še velikih uspehov!

Pokazali so se, kakšni so!

V Franciji smo se razveselili ob novici, da nas pridejo iz **Zagorja ob Savi** obiskat pevci. Kaj je lepšega kot čuti slovensko pesem iz čistih grl, vajenih slovenskega zraka! Zato je razumljivo, da smo s pravo slovensko gostoljubnostjo rojake sprejeli in jih pogostili. Nismo gledali na to, kdo nosi križec okoli vratu ali srp in kladivo v gumbnici. Ali nismo si niti predstavljali, da bomo po tem obisku tako zelo razočarani, kot smo. Prireditelji tega čudnega „obiska“ so si dovolili nezaslišano drznost, ki kaže, kako malo nas izseljence spoštujejo.

Peli so najprej pri Lensu v Severni Franciji in naslednjo nedeljo v Freyminu ob nemški meji. Po pozdravnem govoru so začeli prireditelji z deklamacijo. Obnemeli smo in svojim lastnim ušesom skoraj ne bi verjeli. Pozdraviti so nas prišli z deklamacijo, ki se začneja z ostudno laško kletvino: **Porka — Madona!**

Oprostite, da jo moramo zapisati v tem našem lepem listu. Toda zdi se nam potrebno, da ne bi kdo mislil, da pretiravamo. V tem Marijinem letu, ki ga vsepovsod tudi izseljenci praznujemo s slovesnostjo, so čutili potrebo, da pridejo med nas in se ponorčujejo iz našega spoštovanja do Marije, o kateri je še belgijski socialist Vander-

welde pred desetletji rekel: „Tega pa ne dovolim! Pustite Marijo pri miru! Bila je žena mučenica pod križem svojega lastnega sina, ki ni nikomur nič hudega storila, ki je dala tolikim našim materam moč prenašati največje stiske in trpljenje!”

Našim ljudem se je kar čudno zdelo, ko so nekateri pozneje v razgovorih z rojaki tako „hudičali“ in „permejdušali“. Eden od teh izletnikov je svojim gostiteljem posmehljivo še posebej pokazal vso neolikanoost in podlost:

„Na svetu je najbolje,” je rekel, „okoli se voziti, dobro piti in jesti. Kdor se pa nam ne pokori, ga pa ubiti.”

Ne bomo naprej pripovedovali, kaj smo še drugih reči videli, kako so pevce vodili po čudni poti, kako so jih „spremljali”, kako so nekatere, ki bi jih radi sprejeli, prezirali.

Povedati moramo le, da imamo mi izseljenci visoko spoštovanje do svoje domovine in slovenskih ljudi. Po svetu smo videli in doživeli mnogo umazanij. Zato ni prav nič potrebno, da se daje denar takim ljudem v domovini, ki bi hodili v tujino kazat svojo neolikanoost, neotesanost in grobost.

Preveč je bilo že pritrgovanja za to, da smo mogli že vsa leta po drugi svetovni vojni sem pošiljati obleko in vse potrebni naši domovini. Za vse to naj bi nas sedaj hodili izzivat, se norčevat iz našega prepričanja in učit grobostil Vemo, kako so agenti tisoče preslepili, da so se podali domov in da sedaj nazaj ne morejo.

Mi slovenski rudarji po svetu nismo nobene barabe, da se bo z nami delalo s takimi ogabnimi metodami. Čeprav moramo s trdim delom in z znojem v zamazanih rudnikih služiti svoj kruh, vendar vemo, kaj se spodobi, kaj je kulturnost in ni tre-

ba, da nas hodijo učit taki, ki so se učili živeti po hostah in ki danes živijo na račun ljudstva.

Zahtevamo, da nas vsak spoštuje, spoštuje naše prepričanje, spoštuje našo gostoljubnost. Posebno zahtevamo to od vseh, ki pridejo iz domovine. Naši mladini, ki na rojake iz domovine še bolj gleda, bi radi pokazali, da ni res, kar večkrat čujejo, da so z nekulturnega Balkana. Radi bi, da bi nas Slovence povsod cenili kot poštene olikane, delavne in kulturne ljudi.

T. D.

Pogled na del tržaškega mesta in pristanišča

Je vprašanje Trsta res rešeno?

Spominjamo se lanskih visokobobnečih besed: „Život damo, Trsta ne damo!” Toda letošnjega 5. oktobra je Titova vlada podpisala posebno „Spomenico”, s katero se v Trst in tržaško okolico vrača italijanska oblast.

Devin, Nabrežina, Prosek, Sv. Križ, Opčine, Repentabor, Zgonik, Mavhinje, Barokvlje, Katinara, Bazovica, Dolina, Boršt, Škedenj, Žavljje, Mačkovlje: vsi ti kraji so

izročeni Italiji. Le par vasi v miljskih hribih je prišlo pod Jugoslavijo.

Koliko veljajo papirnate obljube, da bo sta Slovencem spoštovana njih materni jezik in njih kultura, dobro vemo iz zadnjih desetletij.

Zato smo združeni v bolesi s tržaškimi Slovenci in jim kličemo:

„Bratje, stojte trdno kakor zidi grada! V vztrajnem in složnem delu bo vaša moč.”

TAM IZ NAŠIH KRAJEV

Tovarna emajlirane posode v Celju je slavila 60 let obstoja. — V Dolu pri Ljubljani, pri Sv. Treh kraljih pri Rovtahu, na Ilovi gori in v Komendi so dozidali nove šolske zgradbe. — Na Igu pri Ljubljani so bile konjske dirke. — Zanimanje ostarelih staršev je postalo v Ljubljani boleč socialni problem, piše „Ljublj. dnevnik“. — Na Ostrožnem pri Celju je povedal Tito v govoru: „V Jugoslaviji porabljamo na prebivalca 200 kg kruha na leto, v Franciji 126 kg, v Nemčiji 124, v Belgiji 109, na Nizozemskem pa samo 99 kg. Zakaj tako? Ker je ljudem glavna hrana pri nas kruh in ker ne mislijo na fižol, krompir in drugo... Mi moramo odplačevati dolgove v dolarjih, ker oni dinarjev nočejo sprejeti. Letos znaša odplačilo dolgov 25 milijard 600 milijonov dinarjev.“ — Na Golovcu so začeli graditi observatorij za zvezde. — Pred 35 leti je bila ustanovljena ljubljanska univerza. —

Pri Brežicah so izkopali več zanimivosti iz starih časov, med drugim tudi keltski meč. — Velik naliiv je v Idriji odnesel kup žlindre v vodo, s čemer se je zastrupilo na tisoče rib v Idriji in celo Soči. — Z ukradenim bencinom se je S. M. v Grosupljem mislila odpeljati na poročno potovanje. Toda bencin se je vnel in jo vso obžgal, da so jo komaj rešili. — Miloš Mikeln je predelal Finžgarjev roman „Pod svobodnim soncem“ v igro in so ga v Celju prvič uprizorili. — V Cerkljah na Gorenjskem so znova odkrili spomenik skladatelju Davorinu Jenku, ki so ga Nemci med vojno porušili. — Pri Cerknem na Tolminskem so odkrili ležišče rude mangana. — Vipavci so proslavili 60-letnico svoje vinarske zadruge. — V Kropi na Gorenjskem so našli star plavž izpred l. 1442. Ta dokaz slovenske železarske tradicije so očistili in izročili javnosti kot spomenik „slovenske peči“. — Nad 16 tisoč romarjev se je zbralo za mali šmaren na Sveti gori pri Gorici.

IZ VRST NAŠIH ROJAKOV

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mesecu po-
verjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo Celovec.

ANGLIJA

London: Prav lepo je potekla spominska proslava slovenskega pesnika Simona Gregorčiča na prvo nedeljo v oktobru. Zlasti prizor s petjem več pesmi je ugajal. V novembru pa se bo predstavila novo ustanovljena igralska družina z igro „Županova Micka“. Ista družina bo nastopila tudi 20. novembra v Bedfordu s „Srenjo“.

**DARUJTE
ZA „NAŠ DOM“ V
LONDONU!**

Novo podjetje: Pod naslovom „The Western Woodcraft Company Ltd.“ je bilo v južnem Walesu registrirano novo podjetje (Hengoed, M. Jug in J. Dernulc), ki se bavi z lesnimi izdelki.

Izselitev: Iz Dublina na Irskem sta odšla k bratu v Kanado brat in sestra Jakob ter Rozi Vonta. Rozi je dovršila šole kot zaščitna sestra. Želimo jima mnogo sreče v novem svetu!

Knjige Družbe sv. Mohorja: Kmalu bodo na razpolago. Naročite jih pri g. J. Rehbergerju, 78. Goldington Ave, Bedford, Beds.

„Naš dom“: Konec avgusta je fond za nakup „Našega doma“ znašal 617.13.— £. Počasi, pa stalno se sedaj dviga. Bog povrni vsem darovalcem!

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

Letos smo imeli več obiskov iz domovine in nekateri rojaki so po dolgih letih spet obiskali svoje in domače kraje.

Tisti, ki so lansko leto bili naročniki morhorjev, jih bomo za naročnike smatrali tudi letos, če ne bodo izrazili nasprotne želje. Kdor lani ni imel knjig, pa jih letos želi, mora to čimprej sporočiti poverjeniku.

Poroke: V Jemeppu se je gdč. Slavka Bizjak iz zavedne slovenske in katoliške družine poročila z g. Fernendom Wera. — Popularni g. Janez Gorenšek iz Mechelena je popeljal pred oltar gdč. Katarino Wevers.

Obema mladima paroma iskreno čestitamo z željo do dobrega Boga, da blagoslovi njih življenjsko zvezo!

Bolniki: G. Šintler Franc se je vrnil iz zdravilišča. G. Adolf Bevc se že več mesecev zdravi v zdravilišču Lovie. Želimo mu, da bi se čimprej spet zdrav prismejal med nas. G. Štefan Rogelj, naš požrtvovalni pevodja, se je podvrget lažji operaciji, ki je dobro uspela. — Za rudarsko boleznijo že dalj časa boleha rojak g. Čatar Franc iz Mechelena. Želimu mu, da bi se mu zdravje čimprej popravilo.

Popravek: Pomotoma smo poročali, da je g. Ledinek Franc v zdravilišču. Od tega je poteklo že dve leti in g. Franc je že zdavnaj popolnoma ozdravel in nastopil lepo službo v Bruslju.

Pazite, prosimo, na novi naslov izseljenškega duhovnika: Vinko Žakelj, Rue de la Paix 16, Liège. Tel. 23.96.88.

HAINAUT — NAMUR

V našem listu smo že enkrat omenjali rojaka rudarja g. Franca Polutnika iz Dam-

premy pri Charleroi, ki zna od nas vseh najbolj hitro hoditi. Letos se je spet prijavil za tekmovanje v **hitri hoji** in dosegel spet četrto mesto. Če pomislimo, da je bilo 14 tekmovalcev, je to kar lep uspeh. Prehitela sta ga le dva Francoza in en Belgijec. Prehobil je 227 km pri tekmi. K uspehu čestitamo!

*

Mrtvaški zvon je zapel dvema fantoma iz Beneške Slovenije. V Marchienne-au-Pont se je z jedjo zastrupil nevedé Rino Gujon iz Subida. V Yvoir pod Namurjem je umrl zaradi bolezni na želodcu Alojz Blazutič, delavec v kamnolomu, doma iz Gorenjega Barnasa. — V bolnici Charleroi je ugasnila 29. septembra luč življenja rojaku Francu Grilcu iz Dampremy. Doma je bil na Platinini pri Rajhenburgu. V rudniku je delal od svojega 15. leta naprej. — Vsem naj nebeški Plačnik nakloni svoj mir in pokoj!

Na domu **boluje** zaradi rudarske bolezni že precej časa g. Ivan Luzar v La Bouverie. Pa tudi sicer je več bolnikov, ki jim letošnje vreme še posebej nagaja.

V Auvélais se je **poročil** pred meseci g. Janez Grobovšek z Alice Dehoubert, v Courcelles-Centre pa g. Zdravko Panitar z Josée Royez. Obilo sreče!

EISDEN

Dne 27. avgusta 1954 je po dolgi bolezni umrl naš rojak Brumec Johan, rojen dne 23. junija 1907 v Podlogi (Jugosl.). Zapušča ženo in majhnega sina. — Naj mu bo lahka tuja zemlja. Njegovim ostalim pa naše sožalje.

Iz življenja Slovencev pri Monsu v Belgiji:

Rojaki g. Štefan Pirih, č. g. Zdravko Reven, g. Pavel Nedežavec, g. Milan Gostiša ob poroki g. Ivana Mlakarja in gdč. Ivanke Skapin v Elouges.

Knjižnica Društva sv. Barbare v Eisdenu je odprta vsako nedeljo dopoldne od 10. do 12. ure. Priporočamo vsem, da se pogosto poslužujejo knjig in si tako preženejo dolg čas v jesenskih in zimskih večerih, obenem pa skrbijo za razvedrilo in izobrazbo.

FRANCIJA

NOVA DRUŽINSKA PRATIKA

Izšla je Družinska pratika 1955. Cena je bila objavljena v zadnji številki „Naše luči“. Seveda je treba k njej prišteti še carinske in pošne stroške. Sezite po njej, dokler traja zaloga.

Pas de Calais

BRUAY-en ARTOIS

Slovensko rudarsko Društvo sv. Barbare praznuje letos 14. novembra 30-letnico svojega obstoja. S ponosom in hvaležnostjo društvo lahko gleda ob svojem jubileju na preteklih 30 let.

Delovanje društva v teh letih ima častno mesto v zgodovini slovenskih izseljencev v severni Franciji. Kulturno in dobrodelno je delovalo ne le v lastni koloniji Bruay, ampak je nastopalo po skoro vseh slovenskih kolonijah ob raznih prilikah. Kdo se ne spominja pevcev iz Bruay, ko so nastopili v narodnih nošah, in je užival ob njihovem nastopu v igratih. Še več, ponesli so slovensko pesem v srce Francije, v Pariz in tam peli v radiu, da je Slovence spoznal tudi tuji svet.

Na vse to bomo mislili ob jubileju društva v Bruay in se številno udeležili 14. novembra praznovanja 30-letnice. S tem bomo počastili naše bratsko društvo v Bruay, mu vrnili njegove številne obiske in mu dali poguma za nadaljnje delo.

14. november naj bo lep praznik slovenskih izseljencev v Pas de Calais!

SALLAUMINES

Za praznik rožnovenske Matere božje so tukajšnji Slovenci priredili romanje v Bonsecours v Belgiji. Pridružili so se jim tudi rojaki iz drugih kolonij, zlasti iz Liévin-a.

Romanje, ki je bila zadnja večja skupna manifestacija za Marijino leto, je prav lepo izpadlo. Že vreme je bilo ta dan krasno. V

veličastni Marijini cerkvi so imeli lepe požnosti, ki so se končale s petimi litanijami Matere božje in blagoslovom z Najsvetejšim.

Primerni nagovor je imel župnik iz Pas-de-Calais. Veselo je romarje presenetil slovenski duhovnik iz Belgije č. g. Reven, ki je prihitel, da pozdravi svoje rojake.

Veselo pevajoč so se vračali romarji na svoje domove z zaupanjem v srcih, da bo Mati božja uslišala njihove prošnje.

LENS

Nov grob. — Prerano nas je zapustil rudar Stanko Vozelj. Umrli je 2. oktobra v 38. letu starosti. Zapušča žalujoče starše, ženo in dva sina.

Preostalim izražamo sožalje, pokojnemu sorojaku pa želimo večni mir in pokoj!

Pariz

Sveta maša za Slovence (kapela 80 rue Vaugirard, metro: Saint-Placide) bo naslednje nedelje (popoldne ob peti uri): 7. in 21. novembra ter 5. decembra.

LA MACHINE (NIEVRE)

Po teh krajih živimo Slovenci že od leta 1929. Pred vojno jih je bilo precej tukaj, po vojni pa so odšli največ domov. Delovalo je po vojni tukaj tudi rdeče „Podporno društvo jugoslovanskih delavcev“, ki pa ga je oblast razpustila leta 1950.

Danes je tod okoli še kakih 120 rojakov. Nekateri so šli zadnje čase pogledat domače kraje. Tudi zberemo se včasih. Zadnjič je bilo kegljanje pri rojaku Esiku.

Ob nemški meji

IZ PISARNE NAŠE KAT. MISIJE:

V cerkvi so sklenili sv. zakon, prijavljeni pri naši Misiji, sledeči naši rojaki: Dne 25. septembra (v žup. cerkvi v Freyming-u): Šinkovec Štefi, sestra dirigenta našega cerkvenega zbora in hčerka naše zveste cerkvene pevke Marije, se je poročila z domačinom Elter Armandom iz Tétting pri St. Avoldu. Sv. mašo je imel podpisani, pridigal je g. župnik iz Téttinga, pel pa je krasne pesmi naš cerkveni zbor „Slomšek“. Gostinja se je vršila v gostilni Pignol, udeležila

sta se je tudi komisar policije in njegov tajnik iz Merlebacha.

Istega dne je bila v cerkvi na Hochwaldu poroka Milana Colije, brata naših cerkvenih pevcev Ljubota in Uroša. Milan je poročil domačinko Zofijo Damm iz iste župnije.

Istega dne se je poročil tudi Turšič Emil, sin naše znane družine Turšič iz Freyminiga, ki si je izbral za nevesto Terezijo Olejnickak, Francozinjo, po rodu Poljakinjo.

Dne 2. oktobra se je poročila v cerkvi v Algrange (Moselle) Cugmas Elizabeta, bolničarka v istem kraju, z domačinom René Noblet, oba iz uglednih družin v Algrange. Poročilo je izvršil podpisani izseljenski duhovnik.

Dne 9. oktobra se je poročila naša bivša cerkvena pevka Levec Gertraud, bolničarka na Hochwaldu, z Jožefom Fojud iz kolonije Jeanne d' Arc. Poročil ju je podpisani v cerkvi v Freyminingu, naš cerkveni zbor pa je med sv. mašo pel lepe primerne pesmi. Naša bivša pevka je z veseljem obljubila, da bo zopet prišla pet, ker sedaj ne bo več zaposlena v bolnici. Istega dne se je v novi cerkvi sv. Terezije v Metzu poročila Modic Pavla, hčerka vdove Pavle Modic, roj. Drobniak, z Dragutinom Komarov, doma iz Bačke, sedaj stanujočim v Hagon-dange (Moselle).

Vsem zgoraj imenovanim kakor tudi drugim neprijavljenim želimo v življenju močnega varstva božjega Ženina Jezusa in Njegove neveste — sv. Cerkve! Naj jim vsem kažeta pot in podpirata v težki borbi življenja!

Izmed naših bolnikov moramo posebej omeniti, da se je zdravje našega cerkovnika Fr. Ribiča zelo poslabšalo. Ko bo ugotovljena njegova bolezen (kamen na pljučih), bo moral iskati zopet pomoči v bolnici. — Enako se je zdravje zelo poslabšalo gospe Zagoda, ki leži zdaj v Hôspice Ste Elisabeth v Merlebachu. — Tudi naša rojakinja Dolanc silno trpi noč in dan zaradi svoje težke bolezni. — V Habsterdicku pa se je v kratkem času dvakrat zrušila na cesti 71 let stara naša dobra pevka Marijinih pesmi pri Mariji z Brezij v isti koloniji Terezija Leonard, doma iz Svibnega pri Radečah. — V isti koloniji je težko bolan tudi naš rojak

Tavčar Alojzij, ki zaradi rudarske bolezni (kamen na pljučih že več let) vedno bolj hira. — Vsem tem in drugim našim revnim bolnikom, ki so po bolnicah ali doma, želimo, da bi v živi in trdni veri ne obupavali, ampak s pogledom na križ in na Marijo pod križem vdano trpeli in prenašali svoje gorje.

Nenadoma nas je zapustila dobra mati Karaba Ana iz župnije Hochwald. Zadelajo je zaporedoma večkrat kap in je 6. septembra prevedena s sv. zakramenti odšla po plačilo k Bogu za svoja dobra dela. Bila je doma v Slavoniji. Zapušča moža in dva sina. Pred njo se je ločila iz tega sveta dolga bolna mati Ana — Stanislava Božičnik iz Hochwalda, rojena 1881 v vasi Mareno selo pri Zagrebu. Obema želimo večni mir in pokoj, sorodnikom pa izražamo globoko sožalje!

V naše kraje je prišel **pevski zbor naših rojakov iz Zagorja.** V nedeljo 19. septembra je pozdravil podpisani v cerkvi pri slovenski službi božji one, ki so se udeležili službe božje, ter jih prosil, da sporočé doma pozdrave in jim povedo, da so mnogi naši rojaki ostali zvesti sveti veri in svojemu narodu tudi v tujini, ter da med drugimi pevskega zbora naš cerkveni zbor „Slomšek“ v Merlebachu izvršuje veliko vzgojno in narodno delo, ko nedeljo za nedeljo poje krasne naše nabožne pesmi.

Pri tej priliki vabim ponovno še nadalje vse naše rojake k naši službi božji, ki je vsako nedeljo ob 10. uri v Hôspice Ste Elisabeth v Merlebachu. V mali kapelici se nam oživljajo lepi spomini na naše praznovanje nedelj v domovini, tu slišimo nedeljo za nedeljo slovensko pridigo, tu se dobimo — ko pridemo skupaj od vseh strani — rojaki, rudarji, delavci, siromaki, vdove in matere z malimi otročiči. Naj ne bo nedelje brez sv. maše in, če le mogoče, pridimo k slovenski službi božji, kjer se pač med seboj najbolj razumemo, dobimo tolažbo, pomoč pri Vsemogočem in kjer skušamo s starimi in novimi pesmimi vzpodbuditi večkrat že zamrznjena srca v pravi medsebojni ljubezni.

V naše kolonije prihajajo vedno bolj pogosto rojaki iz domovine. Tudi te iskreno

vabimo, da pridejo in z nami molijo za svoj blagor in blagor našega naroda.

Jesen se je že pojavila. Ta nam vsako leto razredči naše vrste. Pazimo na zdravje, skrbimo za bolnike!

V želji, da bi ljubi Bog ohranil zdrave in trdne naše rojake po vseh kolonijah, želi vsem vse dobro

izseljenski duhovnik

Stanko iz Merlebacha.

HOLANDIJA

HOLANDIJA

Novice o našem misijonarju. — Dobro se še spominjamo našega misijonarja, ki nam je povedal toliko lepih, potrebnih in tudi veselih reči, č. g. Vidmarja. Mnogokrat se sprašujemo, kje hodi sedaj. Zvedeli smo, da je imel sedaj duhovne vaje za slovenske častite sestre v Rimu. Obiskala ga je tudi njegova mama iz Vipavske doline. Čeprav ima že 76 let, si je spet zaželela, da bi po 50 letih poromala peš na sv. Višarje. Odločila sta se in skupaj oba res šla peš, mati in sin, na to visoko božjo pot in tudi srečno nanjo prišla. Tako bo obema ostalo Marijino leto v vedno živem spominu. Č. g. Jožeta Vidmarja, ki „Našo luč“ z zanimanjem prebira in išče v njej novic o poznanih po Franciji, Belgiji in Holandiji, prisrčno pozdravljamo!

EYGELSHOVEN

Nekaj novic. — Pevsko društvo „Škrjanček“ je v nedeljo 10. oktobra napravilo letošnjo vinsko trgatv pri g. Nols v Putstraat. — Društvo sv. Barbare, Eygelshoven, je priredilo svojo vinsko trgatv v nedeljo 24. oktobra pri g. A. Ries v St. Pieterstraat, Chevermont. — V nedeljo 12. septembra smo romali v Kevelaer, priporočiti se naši nebeški Kraljici. — 22. avgusta je razveselila družino ge. Dore in g. Franca Hočevarja prvorojenka Nellie. Bog daj srečo!

HOENSBROECK

25-letnica Društva sv. Barbare. — Pred nekaj tedni smo zelo lepo obhajali petindvajsetletnico našega društva sv. Barbare. Č. g. Babnik je imel sveto mašo in popoldan večernice in pete litanije. Srčno se mu zahvalimo, ker nam je veliko pomagal k

naši proslavi. Kako smo veseli, če imamo našega slovenskega duhovnika med seboj. Hvaležni smo vsem trem društvom Herleheide, Eygelshoven in Luterade za udeležbo in za darila. Zahvalimo se tudi ge. Resnik, da je tako lepo naučila otroke iz Hoensbroeck, kateri so zelo dobro izvajali prizorček „Šuštar je srako klal“ in venček slovenskih narodnih pesmi. Najlepša hvala tudi g. Francu Markonu, ki jih je spremljal na harmoniko. Vsem, ki so nastopili na odru in nam pomagali na naši proslavi, srčno hvala!

Še nekaj imamo novega: V novembru bo obhajala Šeličeva stara mama svoj osemdeseti rojstni dan. To je najstarejša Slovenka v Hoensbroecku. Daj ji Bog še mnogo let zdravja v krogu svojih sinov in hčerk! Še vsak dan prečita vse novice in to brez očal. Tudi vsi drugi znanci ji od srca čestitamo!

Vinsko trgatv smo imeli 10. oktobra v Hoensbroecku. Bilo je prav prijetno.

NEMČIJA

Meerbeck. — 80 let je dočakala med nami rojakinja Ana Kovač, roj. Nikolič. Mlada leta je preživela v Št. Primožu, Studene pri Krškem. Poročila se je in odšla z možem v Nemčijo, ki je takrat obetala lep zaslužek. Njuno družino sta razveselila dva sinova in ena hči. Mož je delal dolgo vrsto let pod zemljo v rudniku in bil nazadnje upokojen. Vendar zasluženega počitka na tem svetu ni dolgo užival. Že čez dve leti ga je neki dan povozil avtobus. Naša letošnja slavljenka je postala vdova. Ko se je letos veselila v krogu svoje družine za svoj 80. rojstni dan, je bila poleg nje hči in hčere hči, ki sta tudi obe že vdovi. Pa tudi drugi otroci, vnuki in pravnuki so se s svojo mamico, babico in prababico veselili njenega jubileja. Še na mnogo leta, draga mamal!

V Kevelaerju je bilo tudi letos, ko je Marijino leto, prav lepo. Mi Slovenci iz Nemčije, smo se pripeljali v dveh avtobusih in z nami je bil naš g. svetnik Božidar Tensundern. Zelo smo se razveselili, ko so prišli tudi rojaki iz Holandskega Limburga (tudi z enim avtobusom). Pri Mariji smo lepo peli in molili, da smo se čutili kot nek-

daj v svojih domačih krajih, Slovenci med Slovenci. Za lep potek vsega se je zelo neumorno trudil č. g. Nande Babnik iz Holandije. Omeniti pa ne smemo pozabiti tudi dragega nam č. g. Hegenkötterja, ki je s svojo navzočnostjo spet pokazal, da so mu Slovenci ljubi. Vsem, ki so se toliko trudili za ta lepo uspeli dan, naj Marija bogato plača.

ŠPANIJA

Oglasimo se še mi Slovenci iz Španije, ki tudi spada pod Zapadno Evropo. Tudi v Španiji živimo Slovenci, seveda ne iz časov španske revolucije. Tisti, ki so bili tukaj za časa revolucije, danes sedijo doma na ministrskih stolčkih. Mi pa smo prišli po tej vojni, največ kot študentje, ki se nam je nudila lepa prilika, da vršimo tukaj svoje študije. Lepo število nas je že doštudiralo, nekateri so odšli naprej po svetu v druge dežele, nekateri pa so se že poročili.

V Barceloni je bila zadnjič slovenska nova maša. Daroval jo je salezijanski duhovnik č. g. Kazimir Gaberc in sicer v znanem svetišču na hribu Tibidabo. Kar je rojakov tam okoli, so se je udeležili z velikim veseljem.

Tukajšnji španski svet skušamo upoznati

VEČER

Kako je lep večer nočoj!
V poslednji luči plan žari —
Vse tiho je, še sape ni.
Nobeden ptiček ne žgoli,
nobeden listič ne šumi,
le potok tiho žubori,
na širnem polju mir bedi.

Kot da je svet,
ko težek, vroč
prestal je dan,
naslonil se
na božjo dlan,
kot otrok truden
da zaspi,
brez misli, varno
brez skrbi. —
Nad njim le Oče
sam bedi.

P. A., Francija

z našo domovino in s slovenskim leposlovjem. Za Slovenijo se je navdušila knjižničarka na oddelku za Vzhodno Evropo pesnica Marisol de Castro in je prevedla že več pesmi v španščino. Rojak Ciril Mejač je napisal v španščini več razprav in podal nekaj prevodov slovenskih črtic. Smo mnenja, da moramo mi v tujini, kjer koli smo, druge narode seznanjati, katere narodnosti smo, kje živi naš narod, in pokazati kulturo in značilnosti našega naroda.

Nedavno se je mudil tukaj v Španiji naš prijatelj č. g. svetnik Božidar Tensundern iz Recklinghausena na Westfalskem, ki vsepovsod rad pokaže svojo ljubezen in spoštovanje do našega slovenskega naroda. Bog ga živi še mnogo let!

Mohorjeve knjige

so zopet zagledale beli dan. Celovška in Goriška Mohorjeva družba sta kot pretekla leta skupno izdali Mohorjev koledar za leto 1955.

V Celovcu so izšle še knjige: P. Bernard Ambrožič, *Tonče s Sloma*, zgodovinska povest na 180 stranh. — Suenens—Vodeb: „Junakinja apostolata“, 2. del življenjepisa irskega dekleta. — Janez Kopač: *Na nepremagljivi skali*, poljuden popis življenja apostolov sv. Petra in sv. Janeza in razlaga Skrivnega razodetja sv. Janeza (224 strani). — Sveto pismo novega zakona I. del: *Evangeliji in apostolska dela*, žepni format, v platno vezan, 376 strani.

V Gorici so izdali II. del povesti iz rimskih časov „Ben Hur“, ponatis, in pa knjigo za Marijino sveto leto: dr. Rudolf Klinec, *Češčenje Matere božje pri goriških Slovencih*.

Knjige lepo priporočamo. Naročite jih čimprej pri poverjenikih ali z dopisnico naravnost pri Družbah: Celovška MD, Viktringer Ring 26, Klagenfurt/Austria. — Goriška MD, Riva Piazzutta 18. Gorizia/Italia.

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

— — —

List izhaja konec vsakega meseca. Dopise, oglase, darove in naročnino pošiljajte listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list naravnost v Celovcu, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na upravo lista.

UGANKE

Po cesti se ziblje,
kriči in razgraja;
vsakdo ga prezira,
še pes ga oblaja;
pijača strupena
mu um je zmešala
in dinarje slednje
iz žepov pobrala.

(Diplanc)

Teče brez bencina,
teče brez premoga,
suče le po mestu
se ta čudna noga:

(Električna cestna železnica)

KRIŽANKA ZA VSE SVETE

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15			
16	17	18		19				
20	21	22		23				
24		25		26	27		8	

Vodoravno: 1 ostane najdalj v grobu, 5 samoglasnik, 6 naš zadnji dom, 10 soglasnik, 11 ploskovna mera, 12 pride po nas, 15 indijansko orožje, 16 samoglasnik, 17 vrsta goveda (v hrvaščini), 18 velelnik glagola „orati“, 19 del telesa (čitaj narobe), 20 žrebanje, 22 kraj nad Savo, 23 nasprotje od celote, 24 vprašalnica, 25 če (pesniško), 26 soglasnik, 27 predmestje Ljubljane.

Navpično: 1 damo na grob, 3 prejšnje ime apostola Pavla, 4 kar dela trobenta, 5 kdor orje, 6 vrsta smrti, 7 kamor dajo mrliča, 8 velelnik glagola „osoliti“, 9 gostilna, 12 napoveduje mrliča, 13 na pol tema, 14 ime kitajskega kardinala, 21 egipčansko božanstvo, 28 četrta črka slovenske abecede. — Rešitev objavimo prihodnjič.

REŠITEV UGANK iz oktobrske številke

Rešitev „Sestavljalnice“: Nazaret, Betlehem, Jeruzalem.

Rešitev „Križanke“: vodoravno: 1 zidnica, 7 Ivan, 8 vv, 9 mošt, 10 nič, 11 a, 12 en, 13 če (tiskarski škrat je izpustil zadnjič vprašanje), 14 on (isto! ti šment ti!), 15 ne, 16 teran, 18 ko, 20 ata, 22 s, 23 vinotok. — Navpično: 1 zima, 2 Ivo, 3 daš, 4 antena, 5 cviček, 6 Avče, 14 oran, 16 tav, 17 eti, 19 os, 21 oo.